

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 274/2016
29.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Б.1, због кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Б.1, адвоката М.Р., поднетом против правноснажног решења Апелационог суда у Новом Саду Кж2 бр.1947/15 од 23.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 29.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Б., поднет против правноснажног решења Апелационог суда у Новом Саду Кж2 бр.1947/15 од 23.12.2015. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж2 бр.1947/15 од 23.12.2015. године усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца преиначено је решење Вишег суда у Новом Саду Кв бр.1064/15 од 05.11.2015. године, тако што је усвојен приговор Вишег јавног тужиоца у Новом Саду Оик 3/13 од 29.09.2015. године и од окривљеног М.Б.1 и трећег лица Ж.Б. на основу члана 25. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела привремено је одузета имовина ближе описана у изреци тог решења и одређено да исто по овом решењу може трајати до другачије одлуке суда, најдуже до одлуке о трајном одузимању имовине проистекле из кривичног дела, а уколико захтев за трајно одузимање имовине не буде поднет - три месеца од дана достављања правноснажне пресуде којом је утврђено да је учињено предметно дело.

Против наведеног решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.Б.1, адвокат М.Р., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) и повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијано решење укине и предмет врати на поновни поступак и доношење одлуке, или да побијано решење преиначи, тако да се захтев Вишег јавног тужиоца у Новом Саду за привремено одузимање имовине од окривљеног М.Б.1 и трећег лица Ж.Б. одбије као неоснован.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Б.1 је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног М.Б.1 навођењем као разлога за подношење захтева битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, само формално означава повреде закона из члана 485. став 4. ЗКП – због којих је подношење захтева дозвољено, али не конкретизује у чему се састоје, већ суштински у образложењу захтева оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажној одлуци, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Наиме, бранилац окривљеног М.Б.1, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, а супротно утврђењима у побијаној одлуци, наводи да се другостепена одлука заснива на доказу на коме се не може заснивати који се тичу прихода и расхода М., Ђ., Б. и В.Б. који немају никакве везе са окривљеним М.Б.1 нити са трећим лицем Ж.Б. осим истог презимена, нису у сродству нити су чланови заједничког домаћинства, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Надаље у захтеву се указује да је другостепеном одлуком повређен закон из члана 441. став 3. ЗКП на тај начин што приликом доношења одлуке нису узети у обзир приходи М.Б.2 оца Ж.Б. и деде М.Б.3, који осим старосне пензије остварује и приходе по основу борачке инвалидине као ни приходи Н.Б. супруге Ж.Б. и мајке М.Б.1, а који сви представљају чланове домаћинства.

По налажењу Врховног касационог суда у поднетом захтеву су само формално означене повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено, а суштински се указује на недозвољене разлоге за подношење захтева, на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, па је Врховни касациони суд захтев

браниоца окривљеног М.Б.1 на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић,с.р.**